

Rjøbesummen efter Tvangsauctioner; det var heldigt om denne Dpgjørelse altid fandt Sted ved en Retstjendelse. Jeg tror ikke, den foreslaaede Vending vil støde paa Vanskeligheder her. Det Forslag, som er kommet ind i Landsstinget angaaende denne Sag, kunde der maasse være Anledning til at sige Noget til, men mod Paragrafen, saaledes som den staar der, kan der vel næppe i Realiteten være Noget at sige; desto mere maa der siges mod den foreslaaede Vending af § 66. Forholdet har hidtil været det, at ved Valget af en Kurator i et Konkursbo stemte man uden Hensyn til Fordringens Størrelse; enhver Fordring uden Hensyn til sin Størrelse havde samme Ret ved Valget af Kurator; nu er det foreslaaet forandret derhen, at man ikke alene skulde stemme efter Talmen efter Vægt, og det Forslag beror vel nærmest paa den Betragtning, at de større Fordringer i et Konkursbo skulde have større Interesse i Kuratorvalget end de smaa. Det kan jeg ikke forstaa, at Spørgsmaalet om, hvorvidt en pekuniær Interesse er stor eller lille, skulde kunne afgjøres efter en mathematisk Formel; thi Spørgsmaalet om, hvem der har en større eller mindre Interesse i et pekuniært Anliggende, beror saa afgjort paa den Enkeltes Forhold, og beror i den Grad paa Omstændighederne, at det slet ikke er muligt at sige, hvilken af Fordringshaverne det er, der har den største eller den mindste Interesse i Boets Behandling. Jeg tror, at man skal lade dette om Interessen ganske rolig ligge og sige til sig selv, at det er umuligt at godtgjøre, hvilken Fordring det er, der har den største Interesse i Boets Behandling. Jeg mener, at alle Stemmer maa forudsættes at have samme Interesse, og at der næppe kan være Tvivl om, at den, der har 100 Kr. til Gode i et Konkursbo, kan have større Interesse i at faae sit Løb varetaget med Hensyn til disse 100 Kr., end den, der har 1,000 Kr. til Gode. Der kan ikke opstilles nogen almindelig Regel, og desuden vil jeg nødig være med til, isjvndt dette Forhold ikke har Noget med de politiske Forhold at gjøre, at indskrænke den almindelige Valgret paa noget Omraade, og det vilde vi gjøre her. Vi vilde i Virkeligheden give enkelte Kreditorer en Overvægt, som Omstændighederne ikke have godtgjort, at de have Krav paa. Jeg skal gjøre opmærksom paa, at der er en Klasse af Kreditorer, som vil faae en aldeles overveiende Indflydelse paa Kuratorvalget, idet nemlig Pant haverne i faste Eiendomme i Reglen have de største Fordringer, og disse have dog den mindste Interesse i Boets Behandling, fordi de ere sikrede ved Pant. De ville, hvis der skal stemmes efter Vægt, faae

den største Indflydelse paa Kuratorvalget. Skal Forslaget gjenføres, vil det være nødvendigt at undtage Pant haverne i faste Eiendomme fra Stemmeret. Dernæst har jeg den Indvending mod Lovforslaget, at det skaber en privilegeret Sagførerkaste. Det kan desværre ikke nægtes, at der eksisterer en Forskel i social Henseende mellem større og mindre Sagførere, Folk, der anse sig for at være større, og Folk, der ere nødte til at anse sig for at være mindre. Der vil ved dette Forslag staves en privilegeret Sagførerkaste, som vilde repræsentere de store Handelskule og Godsetere, og som næsten i alle Tilfælde kom til at kommandere Kuratorvalget i Konkursboet. Det kan jeg ikke være med til, og naar jeg ser paa Forhandlingerne i Landsstinget og de Erklæringer, der foreligge i Motiverne, kan jeg ikke tro, at de Mlemper, man kender til den nu bestaaende Vending, ere saa store, og i den Henseende er det af stor Betydning for mig, at Sv. og Handelsretten i sin Erklæring, som er aftrykt i Motiverne, ligefrem tydelig siger, at den ikke har mærket Mlemperne af den bestaaende Ordning, og naar denne Ret, der har de fleste Konkursboer under Behandling herhjemme, afgiver denne Erklæring, kan jeg virkelig ikke se, at der er nogen Grund til for det Første at tvivle om denne Erklærings Rigtighed, og dernæst heller ikke nogen Grund til at tro, at Mlemperne ere saa store, som det er sagt, men vel at mærke kun af en lille Klasse af Sagførere her i Rjøbenhavn. Saa nævnes der endvidere i det, der ligger for i denne Sag, altsaa i Motiveringen, i Anmærkningerne og i Forhandlingerne i Landsstinget, at der er noget Unaturligt i, at Fallentens Sagfører i Reglen bliver Kurator i vedkommende Konkursbo, ja, der tales paa enkelte Steder saa stærkt mod det, at man næsten skulde tro, at der var noget Umoralst i det. Men det kan jeg slet ikke se, thi Fallenten er en overmaade vigtig Person under Boets Behandling, og det er en Feil ved den hidtil bestaaende Lovgivning, at den ikke udtrykkelig har indrømmet Fallenten Stemmeret i Boets Anliggender. Det vilde se galt ud i mange Konkursboer, hvis man ikke havde Fallenten til Hjælp, og den eneste Maade, hvorpaa Fallenten kan skaffe sig Repræsentation i Boet, er ved, at han kan gjøre Sit til, at hans juridiske Konsulent bliver den, der bliver Kurator i Boet. Hvis Forslaget skulde vedtages, maatte det nødvendig ogsaa medføre den Forandring i den bestaaende Lovgivning, at Fallenten fik Stemmeret og Indflydelse paa Boets Behandling. Der er dog vistnok Ingen, der vil nægte, at Fallenten er til overmaade stor